

КАСАНДРА КЛЕЪР, САРА РИЙС БРЕНЪН, МОРИЙН ДЖОНСЪН СРЕДНОЩЕН НАСЛЕДНИК

Превод от английски: Боряна Даракчиева, 2015

chitanka.info

Трябваша му почти двацет минути да забележи момчето, което простреля полилея в залата, но за да бъдем съвсем честни — декорът го разсейваше.

Беше изминал почти четвърт век от последното му посещение в Лондон. Този град му липсваше. Ню Йорк, разбира се, кипеше от енергията в края на века като никое друго място по света. Магнус обичаше да минава с фйтон под заслепяващите светлини на Лонгейкър Скуеър^[1], да спира пред театър „Олимпия“ със сложната френска ренесансова фасада или да се бута сред какви ли не хора на някой хотдог фестивал в Гринидж Вилидж. Приятно му беше да се вози на надземните железници със скърцащите спирачки и обожаваше да пътува из огромните подземни системи, които се изграждаха под самото сърце на града. Преди да потегли насам, видя строежа на голямата гара на Кълъмбъс Съркъл и се надяваше да я завари завършена, когато се върне.

Но Лондон си беше Лондон — тук имаше пластове история и всяка епоха съдържаше в себе си зародиша на следващата. Магнус също имаше история тук. Тук бе обичал и мразил. Тук живееше и жената, която едновременно обичаше и мразеше, и бе напуснал Лондон, за да избяга от спомена за нея. Понякога се чудеше дали не сбърка, дали не трябваше да понесе лошите спомени в името на хубавите, да страда и да остане.

Седеше в едно кадифено кресло с пискюли — със странични облегалки, протрити от безброй ръкави през десетилетията — и оглеждаше залата. Тези места в Англия се отличаваха с благородство, с което дръзката и млада Америка не можеше да се похвали. От тавана се спускаха блещукащи полилеи — стъклени, разбира се, а не кристални, но хвърляха красива светлина. По стените имаше електрически аплици. Магнус все още смяташе електричеството за вълнуващо, макар че не беше ярко колкото магическа факла.

Джентълмени седяха около масите и играеха фаро или пикет. Дами, които бяха точно каквито трябваше да бъдат, с възтесни, твърде ярки рокли, съвсем по негов вкус, се изтягаха по кадифените канапета до стените. Господата, които бяха извадили късмет на игралните маси, се приближаваха до тях, поруменели от победата и печалбата, а онези, на които Лейди Фортуна не се беше усмихнала днес, навличаха

палтата си до вратата и тихомълком потъваха в нощта, лишени от пари и компания.

Цялата тази драматичност се харесваше на Магнус. Още не се беше отегчил от блясъка на обикновения живот, нито пък от обикновените хора, въпреки че времето си минаваше и накрая те винаги се оказваха едни и същи.

Силен гръм го накара да вдигне поглед. В центъра на залата стоеше момче, което стискаше сребрист пистолет в изпънатата си нагоре ръка. Около него се бяха посипали счупени стъкла, защото току-що беше застреляло полилея.

Магнус беше завладян от усещане, което французите наричаха дежавю, или чувството, че вече си бил тук и преди. Той, естествено, беше идвал в Лондон преди двайсет и пет години.

Но именно лицето на момчето му припомни миналото. То беше лице от миналото, едно от най-прекрасните, които беше виждал. Бе така фино изваяно, че внасяше изтънчено разнообразие в това опърпано място — красота, чийто ярък блясък затъмняваше електрическата светлина. Кожата му бе бяла и чиста и грееше със собствено сияние. Линиите на скулите, челюстта и шията — открита от разкопчаната яка на памучната риза — бяха толкова изящни и съвършени, че момчето щеше да прилича на статуя, ако не беше разрошената му чуплива коса, която се спускаше черна като нощ по лъчистата бледност на плътта му.

Магнус отново се върна двайсет години назад, в една мъглива, осветявана от газени фенери лондонска вечер, и усети, че устните му отронват име: Уил. Уил Херондейл.

Пристъпи инстинктивно напред, сякаш не по своя воля.

Момчето срещна погледа му и Магнус бе обзет от шок. Това не бяха очите на Уил, той много добре ги помнеше — сини като нощно небе в Ада, очи, които бе виждал и отчаяни, и нежни.

Това момче имаше блестящи златни очи, като уловила слънчев лъч кристална чаша, пълна до ръба с бяло вино. Кожата му искреше, а очите сияеха. Магнус не можеше да си ги представи изпълнени с нежност. Момчето беше много, много хубаво, но с красотата на Елена от Троя — обещание за бедствие беше изписано във всяка негова черта. А светлината му напомняше за горящи градове.

Мъглата и газените фенери отново се превърнаха в спомен. Мигът на глупава носталгия отмина. Това не беше Уил, а непознат. Онова съсипано, красиво момче вече трябваше да е мъж.

Все пак Магнус не мислеше, че подобна силна прилика може да е съвпадение. Той си проправи път към момчето с лекота, сякаш останалите клиенти на този комарджийски ад се страхуваха, навярно с право, да го доближат. Момчето стоеше сам-самичко сред строшените стъкла като остров сред сияйно море.

— Това май не е оръжие на ловец на сенки — промърмори Магнус. — Нали?

Златните очи се присвиха в ярки цепки и една дългопръста ръка се плъзна в ръкава на другата, където вероятно се намираше скрито острие. Но ръцете леко потрепваха.

— Спокойно — добави Магнус. — Не искам да ви нараня. Аз съм магьосник и Уайтлоу от Ню Йорк ще потвърдят, че съм съвсем — е, почти — безобиден.

Настъпи продължителна пауза, в която се долавяше опасност. Очите на момчето бяха като звезди — сияеха, но не издаваха чувствата му. Магнус умееше да разчита хората, но сега бе неспособен да предскаже действията му.

Думите му наистина го изненадаха.

— Знам кой си.

Гласът не подходдаше на лицето; в него имаше нежност.

Магнус успя да скрие изненадата си и вдигна въпросително вежди. За триста години се беше научил да не се хваща на всяка примамка.

— Ти си Магнус Бейн.

Магьосникът се поколеба, после наклони глава.

— А вие сте?

— Аз — обяви момчето — съм Джеймс Херондейл.

— Знаете ли — промълви Магнус, — очаквах тази фамилия. Освен това съм поласкан, че съм толкова прочут.

— Ти си магьосникът приятел на баща ми. Той винаги говори за теб пред мен и сестра ми, докато другите ловци на сенки споменават долноземците с пренебрежение в наше присъствие. Баща ми казва, че познава магьосник, който бил по-добър приятел и по-достоеен за доверие от много воители нефилими.

Устните на момчето се извиха при тези думи. Говореше подигравателно, но зад сарказма му не се усещаше веселие, а презрение, сякаш баща му е наговорил глупости и той самият е глупак, че ги повтаря.

Магнус обаче не беше в настроение за цинизъм.

С Уил се бяха разделили в добри отношения, но той знаеше какви са ловците на сенки. Нефилимите винаги бързаха да осъдят и упрекнат един долноземец заради лошите му постъпки, сякаш всеки грях оставаше неизличим и доказваше, че събратята на Магнус са зли по природа. Ловците на сенки бяха убедени в собствените си ангелски добродетели и праведност и това им пречеше да забележат добрите дела на един магьосник, като че бяха изписани по вода.

Магнус не беше очаквал да чуе нещо за Уил Херондейл при това си пътуване и нямаше да се изненада, ако беше забравен като незначителен участник в трагедията на едно момче. Фактът, че го помнеха, и то с добро, го трогна повече, отколкото бе предполагал, че е възможно.

Звездните очи на момчето, в които горяха градове, се плъзнаха по лицето на Магнус и видяха твърде много.

— Не бих се впечатлявал толкова. Баща ми вярва на прекалено много хора — рече Джеймс Херондейл и се засмя. Внезапно стана повече от ясно, че е твърде пиян. А и Магнус не си представяше, че би стрелял по полилеи в трезво състояние. — Доверие. Все едно да пъхнеш острие в нечия ръка и да го насочиш право към сърцето си.

— Не съм те молил да ми се доверяваш — изтъкна Магнус спокойно. — Не се познаваме.

— Но аз ти вярвам — отвърна безгрижно момчето. — А и няма значение. Всички, рано или късно, сме предавани — или ставаме предатели.

— Виждам, че склонността към драматизъм се предава по наследство — измърмори Магнус.

Само че този драматизъм беше различен. Уил демонстрираше пороците си сред най-близките си, за да ги отблъсне. Джеймс устройваше публични спектакли.

Вероятно обичаше порока заради самия порок.

— Какво? — попита Джеймс.

— Нищо — отговори Магнус. — Чудех се с какво те е засегнал полилеят.

Джеймс вдигна очи към съсипания полилей, после ги сведе към стъкълцата в краката си, сякаш едва сега ги забелязваше.

— Това беше облог. Заложиха двавет паунда, че няма да мога да прострелям всички крушки на полилея.

— И кой се обзаложи? — попита Магнус, без да издава с нищо мислите си, че мястото на този, който се обзалага с пияно седемнайсетгодишно момче и го оставя да размахва смъртоносно оръжие, е в затвора.

— Онзи там — посочи Джеймс.

Магнус проследи жеста му и забеляза познато лице на масата за игра на фаро.

— Зеленият ли? — попита той.

Долноземците много обичаха да подстрекават ловците на сенки да вършат глупости, а в случая беше постигнат невероятен успех. Рейгнър Фел, висшият магьосник на Лондон, сви рамене и Магнус въздъхна примирено. Вероятно затворът беше крайно решение, макар че неговият смарагдов приятел можеше да намали малко темпото.

— Той наистина ли е зелен? — попита Джеймс, без да изглежда особено заинтересуван от отговора. — Реших, че е от абсента.

Тогавя Джеймс Херондейл — син на Уилям Херондейл и Тереза Грей, ловци на сенки и единствените приятели нефилими на Магнус, макар че Теса не беше съвсем ловец на сенки — му обърна гръб и се прицели в жена, която сервираше напитки на масата на върколаци. А след това я простреля. Тя се свлече с вик на пода и всички комарджии наскачаха от масите си, разхвърчаха се карти и се разляха чаши.

Джеймс звънко се разсмя и това много разтревожи Магнус. Гласът на Уил би затреперил, би издал, че жестокостта му е част от драмата, но синът му се смееше така, сякаш искрено се наслаждаваше на хаоса, който беше създал.

Магнус го сграбчи за китката, а магията зажува и заискри по пръстите му като предупреждение.

— Достатъчно.

— Спокойно — отвърна Джеймс през смях. — Аз съм много добър стрелец, а прислужницата Пег е прочута с дървения си крак. Мисля, че затова я наричат Пег^[2]. Истинското ѝ име май е Ерментруде.

— Предполагам, че Рейгнър Фел е заложил два̀сет паунда, че не можеш да я простреляш, без да се пролее кръв? Много умно от ваша страна.

Джеймс отдръпна ръка от неговата и поклати глава. Черните кичури паднаха на лицето му и приликата с баща му секна дъ̀ха на Магнус.

— Баща ми казва, че си му бил нещо като пазител, но аз нямам нужда от закрилата ти, магьоснико.

— Не мога да се съглася.

— Тази нощ склучих доста облози — информира го Джеймс Херондейл. — Трябва да изпълня всички обещани ужасни деяния. Нали съм човек на дадената дума? Искам да запазя честта си. Искам и още едно питие!

— Каква прекрасна идея — рече Магнус. — Чувал съм, че алкохолът много подобрява мерника. Нощта едва започва. Представи си колко прислужници можеш да простреляш до зори.

— Уж магьосник, а скучен като книжен плъ̀х — каза Джеймс и присви кехлибарените си очи. — Кой би предположил, че е възможно?

— Магнус невинаги е бил толкова скучен — каза Рейгнър, който изникна до рамото на Джеймс с чаша вино в ръка. Подаде я на момчето, то я пое и я пресуши с притеснително привичен маниер. — Навремето в Перу имаше един кораб с пирати...

Джеймс избърса устни с ръкава си и остави чашата.

— С удоволствие бих послушал спомените на старците, но имам спешна работа, ще правя нещо наистина интересно. Друг път, момчета. Той се завъртя на токове и излезе, а Магнус тръгна след него.

— Нека нефилимите се оправят с младока си, ако могат — каза Рейгнър. Той винаги бе обичал хаоса, но не и да се забърква в него. — Ела да пийнем.

— Някоя друга нощ — обеща му Магнус.

— Все така мекушав си, Магнус — извика Рейгнър след него. — Нищо не те привлича повече от изгубени души и лоши идеи.

Магнус искаше да възрази, но беше трудно, защото вече бе изоставил топлината, обещанието за питие и няколко игри на карти, за да изтича в студа след умопомрачения ловец на сенки.

Въпросният умопомрачен се извърна към него, сякаш тясната павирана улица беше клетка, а той — диво, гладно животно, държано

твърде дълго в нея.

— На твое място не бих го направил — предупреди го Джеймс. — Не съм в настроение за компания. Особено за компанията на строга магическа гувернантка, която не знае как да се забавлява.

— Много добре знам как да се забавлявам — отбеляза Магнус развеселено и направи лек жест.

Всички железни улични фенери започнаха да сипят многоцветни искри. За миг си помисли, че вижда по-мека и не така изпепеляваща светлина в златните очи на Херондейл, както и наченки на доволна детска усмивка.

В следващия момент всичко изгасна. Очите на Джеймс заприличаха на скъпоценни камъни от съкровището на дракон, също толкова мъртви и лишени от радост. Той поклати глава и черните му кичури литнаха в нощния въздух, в който магията вече изтляваше.

— Но ти не искаш да се забавляваш, нали, Джеймс Херондейл? — попита Магнус. — Искаш да отидеш по дяволите.

— Вероятно смятам точно това за забавно — отговори Джеймс и очите му пак загоряха като адски огньове — изкусителни и обещаващи невъобразими страдания. — Но не мисля, че е нужно да водя някого със себе си.

Още щом изрече думите, той изчезна, стопи се леко и тихо в нощта, но единствено примигващите звезди, сияещите улични фенери и Магнус станаха свидетели на това.

Магнус винаги можеше да познае магията. Извърна се, но в този миг чу решителен тропот по паважа. Отново се обърна и видя полицаи, който размахваше палката си и го гледаше с подозрение.

Но не от него трябваше да се пази.

Магнус видя как блясъкът на копчетата на униформата на полицаия помръква, макар че той стоеше точно под уличния фенер. После различи сянка, но не и тяло, което да я хвърля, тъмно петно сред всеобхватния мрак на нощта.

Полицаят извика от изненада, когато невидими ръце запратаха нанякъде каската му. Препъна се напред и започна да посяга към онова, което вече не беше там.

Магнус му се усмихна утешително.

— Горے главата. Ще си намерите много по-приятна шапка във всеки магазин на Бонд Стрийт.

Мъжът припадна. Магнус се замисли дали да не му помогне, но едно беше да си мекушав и съвсем друго да си достатъчно откачен, че да не последваш най-заплетената мистерия — ловец на сенки, който може да се превръща в сянка. Магьосникът се обърна и хукна след подскачащата полицейска каска, която увенчаваше единствено насмешлив мрак.

Магнус и мракът се носеха по улиците, докато на пътя им не се изпречи Темза. Магнус чу бученето още преди да зърне тъмните й, сливащи се с нощта води.

Изведнъж се появиха бели пръсти, които стиснаха периферията на полицейската каска, после Джеймс Херондейл извърна глава и усмивката му бавно изгря в мрака. Магнус видя как сянката се сгъстява и добива плът.

Значи, момчето беше наследило по нещо и от майка си, и от баща си, помисли си Магнус. Бащата на Теса беше паднал ангел, един от демонските крале. Внезапно блестящите златни очи на момчето му заприличаха на неговите — знак за адска кръв.

Джеймс забеляза, че Магнус го гледа, и му смигна, преди да хвърли каската във въздуха. Тя полетя за миг като чудата птица, завъртя се леко и падна във водата. Мракът бе разкъсан от сребрист блисък.

— Ловец на сенки, който прави магии — отбеляза Магнус. — Това е нещо ново.

Ловец на сенки, който напада мунданите, вместо да ги защитава — Клейвът щеше да е във възторг.

— Нали казват, че всички сме само прах и сенки — отвърна Джеймс. — Разбира се, не добавят: „Някои дори се превръщат в сенки, когато са в подходящо настроение“. Предполагам, че никой не може да отгатне кога точно ще се случи. Прави са, че съм донякъде непредсказуем.

— Може ли да попитам кой се обзаложи с теб за кражбата на полицейска каска и защо?

— Глупав въпрос. Никога не питай за последния облог, Бейн — посъветва го Джеймс, небрежно посегна към колана си и извади затъкнатия там пистолет с едно плавно, ловко движение. — Трябва да се тревожиш за следващия.

— Значи, няма никакъв шанс — попита Магнус, но без да храни големи надежди — да си просто едно добро момче, което вярва, че е прокълнато, и иска да отблъсне всички от себе си, за да ги опази от ужасна съдба? Защото съм чувал, че се случват такива неща.

Въпросът развесели Джеймс. Той се усмихна, чупливите му черни кичури се сляха с нощта, а сиянието на кожата и очите му избледня като далечната звездна светлина, докато не изчезна съвсем. Отново се превърна в сянка сред сенките. Беше вбесяващо момче, истински Чешърски котарак, от който остава само усмивката.

— Баща ми е бил прокълнат — каза Джеймс от мрака. — А аз? Аз съм обречен.

Лондонският институт изобщо не се беше променил — извисяваше се бял и внушителен, а кулата му изрязваше светла ивица в тъмното небе. Институтите на ловците на сенки се изграждаха като монументи, за да устояват на атаките на демоните и на времето. Когато вратата се отвори, Магнус отново съзря масивното каменно преддверие и високото стълбище.

Жена с буйни червени къдрици, която Магнус със сигурност трябваше да помни, но не помнеше, отвори вратата със сънливо и сърдито изражение.

— Какво искаш, магьоснико?

Магнус намести товара в ръцете си. Момчето беше високо, а и нощта се оказа много дълга. Раздразнението направи отговора му твърде рязък:

— Искам да кажеш на Уил Херондейл, че нося палето му.

Жената се ококори, подсвирна учудено и изчезна. Не след дълго Магнус видя една бяла фигура да се спуска леко по стълбището.

Теса беше като Института — почти непроменена. Лицето ѝ бе гладко и младо като преди двайсет и пет години. Магнус предположи, че е спряла да старее най-много три-четири години след последната им среща. Дългата ѝ кестенява коса бе сплетена на плитка, която висеше на рамото ѝ. В едната си ръка държеше магическа факла, а в другата ѝ длан светеше малка сфера.

— Вземали сме уроци по магия, нали, Теса? — попита Магнус.

— Магнус! — възкликна тя и сериозното ѝ лице се озари от ведра усмивка, която изпрати сладка тръпка през тялото му. — Казаха — о, не... Къде намери Джейми?

Теса стигна до края на стълбището, приближи се и обгърна с ръка влажната глава на момчето в почти неосъзнат знак на обич. Този жест показва на Магнус колко се е променила, защото в него той видя вродения навик на майката, любовта към човека, когото бе създавала и грижливо пазеше.

Никой друг магьосник нямаше дете от собствената си кръв. Само Теса беше преживяла това.

Магнус извърна глава от нея, защото чу стъпки по стълбището.

Споменът за момчето Уил беше така ясен, че той изпита лек шок при вида на по-възрастния, широкоплещест, но все така рошав и чернокос Уил със смеещи се сини очи. Беше красив както винаги — може би дори повече, защото изглеждаше по-щастлив. Магнус видя още следи по лицето му, но от смях, а не от годините, и усети, че се усмихва. Да, Уил не грешеше. Те бяха приятели.

Уил го позна и на лицето му се изписа удоволствие, но само след миг видя товара в ръцете му и тревогата изличи всичко останало.

— Магнус, какво е станало с Джеймс?

— Какво е станало ли? — попита Магнус замислено. — Да видим. Открадна велосипед и покара малко, но по едно време пусна кормилото на Трафалгар Скуеър. Опита се да изкачи Колоната на Нелсън и да се сбие с Нелсън. После го изгубих за кратко, а когато го открих, беше влязъл в Хайд Парк, газеше в Серпентината с разперени ръце и викаше: „Патици, аз съм вашият крал!“

— Господи — възкликна Уил. — Сигурно е бил ужасно пиян. Теса, не мога да търпя това повече. Той постоянно рискува живота си и отхвърля всички ценности, на които държа. Ако продължава да се излага така из цял Лондон, ще го извикат в Идрис и ще го изолират от мунданите. Нима не го разбира?

Магнус сви рамене.

— Освен това се впусна в неуместни любовни обяснения пред една старица, която продаваше цветя, на ирландска хрътка и на невинна стойка за шапки, когато нахлу в нечий дом. И на мен самия. Бих добавил, че не повярвах на думите му, колкото и да съм неустоим. Нарече ме красива, поразителна дама. След това взе, че припадна,

естествено, точно на релсите, пред влака от Дувър, и тогава реших, че е крайно време да го доведа у дома и да го предам на семейното огнище. Но ще ви разбера, ако предпочетете да го отнеса в някой приют.

Уил клатеше глава, сините му очи бяха потъмнели.

— Бриджит — извика той и Магнус си помисли: „А, да, така се казваше прислужницата“. — Извикай Мълчаливите братя.

— Имаш предвид да извика Джем — обади се тихо Теса и с Уил се спогледаха, както се споглеждат единствено женените — с пълно разбиране и все пак с обожание.

Направо да ти прилошее.

Магнус се прокашля.

— Значи, той още е Мълчалив брат?

Уил го изгледа изпепеляващо.

— Възнамерява завинаги да си остане такъв. Дай да взема сина ми.

Магнус му позволи да поеме Джеймс от ръцете му, които олекнаха, макар и да бяха доста подгизнали, и последва Уил и Теса по стълбите. Установи, че са сменили обзавеждането в Института. В мрачния салон на Шарлот сега имаше удобни канапета, а стените бяха покрити със светла дамаска. Високите лавици бяха пълни с томове с позлатени гръбчета и със сигурност често разгръщани страници. Явно Теса и Уил си оставаха запалени читатели.

Уил положи Джеймс на едно от канапетата. Теса хукна да донесе одеяло, а Магнус се обърна към вратата, но Уил го хвана за ръката.

— Много мило, че доведе Джейми у дома — каза Уил. — Винаги си бил добър с мен и близките ми. Тогава бях почти момче и не бях достатъчно благодарен и любезен.

— Беше достатъчно добър, Уил — рече Магнус. — И виждам, че си станал още по-добър. Освен това не си оплешивял или напълнял. Явно търчането насам-натам и сраженията със злото ви поддържат във форма въпреки напредналата възраст.

Уил се засмя.

— И аз се радвам да те видя. — Поколеба се. — А за Джейми...

Магнус се напрегна. Не искаше да разстройва прекалено Уил и Теса, затова не им каза, че Джеймс падна в Серпентината и не направи голямо усилие да се спаси от удавяне. Като че ли не искаше да го

извадят от студените води: беше се борил с Магнус, докато той го извличаше оттам, а след това положи бледата си буза на мокрия бряг и скри лице в шепите си.

В първия миг Магнус си помисли, че плаче, но щом се наведе да го огледа, видя, че е почти в безсъзнание. Жестоките златни очи не бяха затворени и момчето отново приличаше на младия Уил. Магьосникът нежно докосна влажната му коса и изрече възможно най-внимателно:

— Джеймс.

Бледите ръце на момчето се разпериха върху мократа земя. На пръста му блещукаше пръстенът на Херондейл, а в ръкава му проблясваше нещо метално. Черните мигли на затворените очи се спускаха като мастилени полумесеци върху скулите. Просветващите по крайчетата им капки му придаваха по-нещастен вид, отколкото когато беше буден.

— Грейс^[3] — прошепна Джеймс в съня си и утихна.

Магнус не се ядоса: той самият неведнъж се беше молил за милостива благодат. Наведе се, взе момчето на ръце и главата на Джеймс се люшна на рамото му. В съня си изглеждаше спокоен и невинен, съвсем като човек.

— Това не му е присъщо — каза Уил, когато Теса плътно зави сина си с одеяло.

Магнус вдигна вежда.

— Та той е твой син.

— Какво намекваш? — попита Уил, очите му проблеснаха и Магнус пак видя момчето с рошава черна коса и пламтящи сини очи да стои наред с салона, гневно на целия свят и най-вече на себе си.

— Той не е такъв — съгласи се Теса. — Винаги е бил спокоен и усърден. Луси беше буйната, но и двамата са мили, добри деца. На приеми Джейми често се свиваше в ъгъла и учеше латински, или пък се смееше на шегите на своя парабатай. Винаги се грижеше Матю да не се забърква в неприятности. Единствен той успяваше да накара това лениво дете да учи — добави тя с лека усмивка, която издаде обичта ѝ към парабатая на сина ѝ въпреки недостатъците му. — Сега излиза по никое време, върши безобразия и не иска да слуша никого. Разбирам какво имаш предвид за Уил, но той беше самотен и съсипан, когато се държеше зле. Джеймс цял живот е обграждан с любов.

— Предаден съм! — прошепна Уил. — Жестоко злепоставен от приятеля ми, а сега и собствената ми скъпа съпруга очерня името ми...

— Виждам, че още си падаш по сценичното изкуство, Уил — отбеляза Магнус. — И все още си хубавец.

Те вече бяха зрели хора. Не изглеждаха особено изненадан. Теса вдигна вежди и Магнус забеляза приликата със сина й. И двамата имаха изразителни извити вежди, които им придаваха едновременно любопитен и развеселен вид, макар че при Джеймс веселието изглеждаше по-горчиво.

— Спри да флиртуваш със съпруга ми — каза Теса.

— Няма — обяви Магнус, — но ще спра за малко, за да ме осведомите за последните новини. Не съм ви чувал, откакто изпратихте вест, че бебето се е родило и то и майката са добре.

Уил изглеждаше изненадан.

— Но ние ти изпратихме няколко писма по Моргенстърн, които отидоха да посетят Уайтлоу в Нюйоркския институт. Тъкмо ти се оказа странно необщителен.

— О... — Магнус изобщо не беше изненадан. Това беше типично поведение за ловци на сенки. — Явно Моргенстърн са забравили да ми ги предадат. Колко небрежно от тяхна страна.

Теса също не изглеждаше изненадана. Тя беше ловец на сенки, но и магьосница, затова не принадлежеше изцяло нито към едните, нито към другите. Ловците на сенки вярваха, че тяхната кръв надмогва всичко останало, но Магнус предполагаше, че много нефилими се отнасят неблагоприятно с жена, която прави магии и е неподвластна на времето.

Съмняваше се обаче, че някой от тях смее да се държи зле с нея пред Уил.

— Занапред ще внимаваме на кого поверяваме писмата си — отсече Теса решително. — Останахме без връзка с теб твърде дълго. Какъв късмет, че сега си в Лондон — и за нас, и за Джеймс. Какво те доведе тук, работа или удоволствие?

— Ще ми се да беше свързана с удоволствие работа — отвърна Магнус. — Но не, напротив. Извика ме един ловец на сенки, когото мисля, че познавате — Татяна Блекторн? Навремето беше Лайтууд, нали? — Магнус се извърна към Уил. — А твоята сестра Сесили се

омъжи за брат й. Джилбърт. Гастон. Не мога да ги запомня тези Лайтууд.

— Умолявах Сесили да не се обвързва с тези Светулки — измърмори Уил.

— Уил! — възкликна Теса. — Сесили и Гейбриъл са много щастливи заедно.

Той се хвърли драматично на едно кресло и докосна китката на сина си с нежна грижа, която издаваше много.

— Поне трябва да признаеш, Тес, че Татяна е луда като затворена в чайник мишка. Отказва да говори с когото и да било от нас, включително с братята си, защото сме били замесени в смъртта на баща й. Всъщност твърди, че сме го убили най-безмилостно. Всички се опитват да я убедят, че по времето на това безжалостно убийство баща й беше гигантски червей, който изяде съпруга й и продължи със сорбе от прислужници, но тя продължава да се свира в онази къща зад спуснати завеси.

— Татяна изгуби много. Изгуби детето си — каза Теса. — И всъщност разговаря с нас веднъж, в Идрис.

Тя погали черната коса на сина си, изглеждаше угрижена. Уил погледна Джеймс и замълча.

— Госпожа Блекторн дойде от Идрис в семейното си имение в Англия специално за срещата с мен и ми изпрати съобщение по обичайните долноземски канали. Обеща ми огромна сума, ако направя заклинания, благодарение на които младата й повереница ще стане по-привлекателна — каза Магнус, като се опитваше да придаде небрежност на тона си. — Предполагам, че иска да я омъжи.

Татяна нямаше да е първият ловец на сенки, който се обръща към магьосник, за да направи живота си по-лесен и приятен. Тя обаче предлагаше най-добрата цена.

— Така ли? — попита Уил. — Не че момичето прилича на жаба с боне.

Теса се засмя и притисна ръка към устата си, а Уил се ухили. Изглеждаше доволен от себе си, както винаги, когато успееше да я развесели.

— Предполагам, че не бива да търся кусури на чуждите деца, когато моят син ги върши такива. Знаеш ли, че стреля по разни неща.

— Да, знам, че стреля по разни неща — рече Магнус тактично.
— Знам.

Уил въздъхна.

— Дано Ангелът ме дари с търпение, за да не го удуша, и мъдрост, за да наля малко ум в дебелия му глава.

— Чудя се на кого ли прилича — изтъкна пак Магнус.

— Не е същото — обади се Теса. — Когато Уил беше на неговата възраст, той се опитваше да отблъсне всички, които обича. Джейми се отнася добре и с нас, и с Луси, и със своя парабатай Матю. Той иска да унищожи самия себе си.

— И не разбирам защо — каза Уил и удари с юмрук по облегалката на креслото. — Познавам сина си, не би се държал така, ако имаше друг избор. Може би се опитва да постигне нещо или да се накаже заради сторено зло...

— Викали сте ме? Тук съм.

Магнус вдигна глава и видя на прага на стаята стройния силует на брат Закарая. Качулката на робата му бе свалена и откриваше лицето. Мълчаливите братя рядко показваха лицата си, защото знаеха как реагират ловците на сенки на техните белези и обезобразената им кожа. Така Джем показваше доверието си към Теса и Уил.

Подобно на Теса, и Джем не беше остарял. Мълчаливите братя не бяха безсмъртни, но старееха изключително бавно. Могъщите руни, които ги даряваха със знание и им позволяваха да общуват чрез мислите си, забавяха и стареенето на тялото, като превръщаха Братята в живи статуи. Ръцете на Джем се подаваха бледи и изящни под маншетите на робата, ръце на музикант дори след толкова време. Лицето му изглеждаше като изваяно от мрамор, очите бяха притворени, а на високите му скули личаха тъмните руни на Братята. Косата му се виеше по слепоочията — черна, изпъстрена със сребро.

Тази гледка изпълни Магнус с огромна тъга. Само хората старееха и умираха, а Джем вече не беше част от човечеството, не принадлежеше към светлината, която гореше така ярко и мимолетно. А извън техния огън беше студено. Никой не познаваше този студ по-добре от Магнус.

Щом го видя, Джем наклони глава.

— Магнус Бейн. Не знаех, че си тук.

— Аз... — започна Магнус, но Уил вече беше на крака и прекосяваше стаята към Джем.

Целият беше грейнал още щом го видя, и Магнус усети как вниманието на Мълчаливия брат се насочва към него и се задържа там. Макар двете момчета да бяха толкова различни, понякога изглеждаха като едно цяло и бе странно да видиш колко много се е променил Уил, докато Джем е останал встрани, как и двамата са отишли някъде, където другият не може да пристъпи. Магнус предположи, че за тях това е още по-странно.

И все пак. Нещо в тях винаги напомняше на Магнус за старата легенда за червената нишка на съдбата: невидима алена връв, която свързва определени хора и колкото и да се заплита, не може да се скъса.

Мълчаливите братя се движеха точно като статуи, ако статуите можеха да се движат. Джем влезе в стаята по този начин, но когато Уил се приближи, той пристъпи към стария си парабатай бързо и нетърпеливо като човек, сякаш близостта до хората, които обичаше, го караше отново да се чувства от плът и кръв.

— Ти дойде — рече Уил и от думите му пролича, че вече е напълно доволен.

Сега Джем беше тук и целият свят беше подреден.

— Знаех, че ще дойдеш — каза Теса, стана и тръгна към Джем.

Магнус видя, че лицето на брат Закарая засиява при звука на гласа ѝ, руните и тенът му вече нямаха значение. Той отново се превърна в момче, животът му тъкмо започваше, а сърцето му бе изпълнено с надежда и любов.

Колко много се обичаха тези тримата, колко много бяха изстрадали един за друг и все пак каква радост извличаха от самото си присъствие. Магнус бе обичал неведнъж, но не си спомняше да е изпитвал покоя, който те излъчваха само защото бяха заедно. Понякога и той копнееше за покой, като скиталец из пустиня, който от векове не е виждал вода и е обречен да живее с жаждата.

Теса, Уил и техният изгубен Джем стояха плътно един до друг. Магнус знаеше, че през тези няколко мига светът за тях вече не съществува.

Погледна към канапето и видя, че Джеймс се е събудил, златните му очи приличаха на зорки пламъци, които учеха свещите как да горят

по-силно. Джеймс беше млад, целият живот бе пред него, а на лицето му не личеше нито надежда, нито радост. Теса, Уил и Джем се чувстваха съвсем естествено заедно, но дори тук, сред хората, които го обичаха повече от всичко, Джеймс изглеждаше съвсем сам. В изражението му личаха отчаяние и безутешност. Той се опита да се надигне на лакът, но отново се отпусна на възглавниците и чернокосата му глава се отметна назад, сякаш нямаше сили да я държи изправена. На пръста му блещукаше пръстенът на Херондейл, а на китката му — сребърна гривна.

Теса, Уил и Джем разговаряха тихо. Уил стискаше ръката на Джем. Магнус не беше виждал някой да докосва Мълчалив брат така, в жест на приятелство. Почувства болка в гърдите си и я видя отразена и на лицето на момчето.

Магнус импулсивно прекоси стаята и клекна до канапето, до сина на Уил, който го погледна с изморени златни очи.

— Нали ги виждаш — рече Джеймс. — Колко много се обичат. Преди си мислех, че всеки обича така. Като в приказките. Преди си мислех, че любовта е щедра и добра.

— А сега? — попита Магнус.

Момчето извърна лице. Магьосникът се вгледа в тила му и видя черната рошава коса, същата като на баща му, и крайчеца на руната на неговия парабатай точно под яката. Тя трябваше да е на гърба му на мястото на ангелското крило.

— Джеймс — рече Магнус тихо и припряно. — Навремето баща ти пазеше ужасна тайна и си мислеше, че не може да я сподели с никого, но я каза на мен. Виждам, че нещо те тормози. Ако решиш да поговорим, сега или когато и да било, давам ти думата си, че ще запазя тайната ти и ако мога, ще ти помогна.

Джеймс се обърна да го погледне и на Магнус му се стори, че изражението му омеква, сякаш безпокойството или онова, което го измъчваше, беше отпуснало хватката си.

— Аз не съм като баща ми. Не мисли, че отчаянието ми е прикрито благородство, защото не е така. Страдам за себе си, а не заради другите.

— Но защо страдаш? — попита Магнус с безсилие. — Майка ти е права, че цял живот си обграждан с любов. Ако ми позволиш да ти помогна...

Изржението на момчето се затвори като врата. То отново се извърна от Магнус, спусна клепачи и светлината озари миглите му.

— Обещах да не казвам на никого — каза Джеймс. — А и никой на този свят не може да ми помогне.

— Джеймс — промълви Магнус, изненадан от отчаянието в гласа му, и тревогата му привлече вниманието на останалите. Теса и Уил се извърнаха от Джем към сина си, който носеше името му, и тримата тръгнаха заедно към него, хванати за ръце.

Брат Закарая се наведе над облегалката на канапето и докосна нежно косата на Джеймс с дългите си пръсти на музикант.

— Здравсти, чичо брат Закарая — каза Джеймс, без да отваря очи. — Бих се извинил, че те безпокоя, но съм сигурен, че от години не ти се е случвало нищо по-вълнуващо. В Града от кости не е особено оживено, нали?

— Джеймс! — сопна се Уил. — Не говори така на Джем.

— Свикнал съм с невъзпитани Херондейл — каза брат Закарая.

Както винаги се опитваше да въдвори мир между Уил и останалия свят.

— Предполагам, че разликата е в това, че татко го е грижа какво мислиш за него — каза Джеймс. — На мен не ми пука. Но не го приемай лично, чичо Джем. Не ме е грижа за нищие мнение.

Джеймс наистина имаше навика да устройва сцени и Магнус не се съмняваше, че го прави нарочно. Със сигурност се интересуваше от мнението поне на един човек. Защото вършеше всичко това с някаква цел. Но каква беше тя?

— Джеймс, това не ти е присъщо — намеси се разтревожената Теса. — Винаги си бил мил. Какво те тормози?

— Може би нищо. Може би просто съм осъзнал, че съм бил много скучен. Не смяташ ли, че бях скучен? С постоянното учене и този латински. — Той потрепери. — Ужас!

— Няма нищо скучно в това, да те е грижа за другите или да имаш открито, любящо сърце — каза Джем.

— Все това повтаряте — отвърна Джеймс. — И е ясно защо вие тримата сте така влюбени един в друг. Много мило от ваша страна, че сте загрижени за мен. — Дъхът му секна за миг, после той се усмихна, но с огромна тъга. — Не ми се искаше да ви безпокоя.

Теса и Уил се спогледаха отчаяни. Въздухът в стаята натежа от тревога и родителски притеснения. Магнус вече усещаше, че се превива под бремето на човечността.

— Е — обяви той. — Колкото и образователна и мокра да беше тази вечер, не искам да преча на семейната сбирка. Наистина не ми трябват семейни драми, които при ловците на сенки обикновено са бурни. Трябва да вървя.

— Можеш да останеш тук — предложи Теса. — Бъди ни гост. За нас ще е удоволствие.

— Един магъосник във величествените зали на Института на ловците на сенки? — потрепери Магнус. — Представете си само!

Теса го изглежда остро.

— Магнус...

— Освен това имам среща — рече той. — И не бива да закъснявам.

Уил го погледна смръщено.

— По това време?

— Занаятът ми е необичаен, работното време — също. Доколкото помня, ти често идваше при мен за помощ посред нощ. — Сведе леко глава. — Уил, Теса, Джем. Лека нощ.

Тя се приближи до него.

— Ще те изпратя.

— Довиждане, който и да си — рече Джеймс сънливо. Пак беше затворил очи. — Не мога да си спомня името ти.

— Не му обръщай внимание — тихо каза Теса, докато вървяха към вратата.

Тя спря на прага за миг и погледна към сина си и двамата мъже до него. Уил и Джем стояха рамо до рамо и дори отдалече нямаше как да не забележиш колко крехка е фигурата на Джем, както и че не е остарял като Уил. Все пак в гласа на Уил се долавяше момчешко нетърпение, когато отговори на въпрос, който Магнус не чу:

— Ама разбира се, че можеш да посвириш, преди да си тръгнеш. Тя е в музикалния салон и те чака.

— Цигулката му ли? — прошепна Магнус. — Не знаех, че Мълчаливите братя се интересуват от музика.

Теса въздъхна тихо и излезе с него в коридора.

— Уил не вижда в него Мълчалив брат — каза тя. — Вижда само Джем.

— Трудно ли е? — попита Магнус.

— Кое?

— Да споделяш сърцето на съпруга си с друг.

— Ако не беше така, нямаше да е неговото сърце — отвърна Теса. — И той знае, че споделя сърцето ми с Джем. Аз не мога иначе — той също.

Тримата бяха толкова свързани, че дори и сега никой не можеше да ги раздели, а и никой не го желаше. Магнус искаше да я попита дали се страхува от мига, в който Уил ще си отиде и връзката все пак ще бъде прекъсната, но не го направи. Ако имаха малко късмет, щеше да мине много време, преди Теса да преживее първата си загуба и да осъзнае какво бреме е да си вечен, а любимият ти — смъртен.

— Много красиво — рече Магнус. — Е, желая на всички ви щастие с малкия заядливец.

— Трябва да се видим пак, преди да напуснеш Лондон — изрече Теса с онзи недопускащ никакви възражения тон, който притежаваше още като момиче.

— Разбира се — отвърна Магнус. После се поколеба и добави: — Теса, ако някога се нуждаеш от мен — надявам се да е след много дълги и щастливи години, — изпрати ми съобщение и аз веднага ще дойда.

И двамата знаеха какво има предвид.

— Ще го направя — каза Теса и му подаде ръка.

Тя беше малка и мека, но стискаше изненадващо силно.

— Вярвайте ми, скъпа лейди — рече Магнус безгрижно. Пусна ръката ѝ и се поклони театрално. — Извикайте ме и аз ще дойда!

Когато се обърна и пое по улицата в мъгливия лондонски въздух, до него достигна мелодията на цигулка и му припомни една друга нощ — нощ на призраци, сняг и коледна музика, когато Уил стоеше на стълбите и го гледаше как си отива. Сега Теса стоеше на прага на Института, вдигнала ръка за сбогом, докато Магнус не стигна до портата със зловещия надпис: ВСИЧКИ СМЕ ПРАХ И СЕНКИ. Озърна се назад, видя крехката ѝ бяла фигура на входа и отново си помисли: „Да, вероятно не биваше да напускам Лондон“.

Магнус не за първи път пътуваше от Лондон към Чезуик, за да посети имението Лайтууд. Навремето домът на Бенедикт Лайтууд често беше широко отворен за долноземци, които споделяха представите му за добро забавление.

Тогава имението бе великолепно, изградено от искрящ бял камък и украсено с гръцки статуи и безброй колони. Лайтууд бяха горди и обичаха показността, а домът им, с цялата си неокласическа прелест, отразяваше това.

Магнус знаеше какво се случи с тази гордост. Патриархът, Бенедикт Лайтууд, се разболя заради общение с демони и се превърна в чудовище, а собствените му синове бяха принудени да го убият с помощта на други ловци на сенки. За наказание Клейвът конфискува имението и парите им, а семейството стана за посмешище, синоним на греховност и предателство към всичко свято за ловците на сенки.

Магнус не приемаше надменната арогантност на ловците на сенки и обикновено се радваше на разрухата им, но дори той не беше виждал семейство да попада толкова бързо. Гейбриъл и Гидеон, синовете на Бенедикт, успяха да си възвърнат достойнството чрез примерно поведение и милостта на консула Шарлот Брануел. Сестра им обаче беше съвсем друго нещо.

Магнус нямаше представа как е успяла пак да докопа имението Лайтууд. „Луда като затворена в чайник мишка“, беше казал Уил. Като се имаше предвид падението на семейството, Магнус не очакваше да завари разкоша от времето на Бенедикт. Без съмнение, сградата щеше да е порутена и потънала в прах под грижите на едва неколцина слуги.

Наетата карета спря.

— Къщата изглежда изоставена — обяви кочияшът и хвърли изпълнен със съмнение поглед към обраслата с лози метална порта.

— Или обитавана от духове — ведро предположи Магнус.

— Е, аз не мога да вляза. Онез врати няма да се отворят — рече грубо кочияшът. — Трябва да продължите пеша, щом толкоз държите.

Магнус държеше. Любопитството му се бе събудило и той приближи до портата като котка, готов дори да се покатери по нея, ако се наложи.

Щипка магия и малко заклинание накараха вратите широко да се отворят сред дъжд от ръждив прах и да разкрият дълга, тъмна, обрасла

с растения алея, която водеше до призрачното имение, блещукащо като надгробен камък под пълната луна.

Магнус затвори портите и пое напред, заслушан в звуците на нощните птици по дърветата и в шумоленето на листата. Над него се преплиташе истинска гора от черни клони, останка от прочутите градини на Лайтууд. Навремето бяха красиви. Магнус смътно си спомни как веднъж пияният Бенедикт Лайтууд каза, че те били радостта на мъртвата му съпруга.

Сега високите храсти на италианската градина бяха образували зловещ лабиринт, от който нямаше изход. Говореше се, че чудовището Бенедикт Лайтууд е убито точно тук и черната кръв се изливала от вените му в мрачен, безспирен поток.

Магнус усети драскане по ръката си и видя розов храст, който беше оцелял, но подивял. Не разпозна веднага растението, защото цветовете му, макар и с обичайната форма, не бяха в обичайния цвят. Розите бяха черни като кръвта на мъртвото чудовище.

Откъсна една и тя се сгърчи в дланта му, сякаш беше от пепел и отдавна бе мъртва.

Магнус продължи към къщата.

Развалата, поразила розите, не беше пощадила и имението. Някогашната гладка бяла фасада сивееше, нашарена от черна мръсотия и зелена плесен. Умиращи лози поглъщаха сияйните колони и балконите, които навремето му приличаха на вътрешността на алабастрови бокали, а сега бяха изпълнени с черните пипала на тръни и отломки.

Мандалото на вратата преди имаше формата на лъскав златен лъв, захапал халката в устата си. Сега тя лежеше ръждясала на стъпалата, а устата на сивия лъв зееше озъбена и празна. Магнус почука отривисто по вратата и чу как ударите отекнаха зловещо в къщата, сякаш в нея цареше мъртвешка тишина и всеки шум беше натрапник.

Магнус беше дотам убеден, че вътре няма жива душа, че се сепна, когато жената, която го беше повикала, отвори вратата.

Разбира се, не подобаваше на дама да отваря сама входната врата, но по всичко личеше, че тук няма прислуга от десетилетия.

Магнус смътно си спомни, че е виждал Татяна Лайтууд на някой от приемите на баща ѝ: тогава бе зърнал едно съвсем обикновено

момиче с големи зелени очи, което побърза да затвори вратата и да се скрие.

Но дори порутената къща и обраслите градини не го подготвиха за вида на Татяна Блекторн.

Очите ѝ още бяха все така зелени, но бръчки на разочарование и огромна болка обрамчваха строгата ѝ уста. Приличаше на шейсетгодишна, въпреки че беше на четирийсет. Носеше излязла от мода преди десетилетия рокля, която висеше на слабите ѝ рамене и се спускаше по тялото ѝ като покров. По плата личаха тъмнокафяви петна и на места беше така избледнял, че почти белееше, докато на други беше запазил цвета си.

Трябваше да изглежда нелепо, защото роклята ѝ беше светлорозова и подхождаше на младо момиче, което е влюбено в съпруга си и е тръгнало да посети баща си.

Но Татяна не изглеждаше нелепо. Суровото ѝ лице забраняваше всякакво съжаление. Подобно на къщата, и тя бе страховита в разрухата си.

— Бейн — каза Татяна и му отвори широко вратата.

Нямаше приветствия.

Магнус влезе и вратата се затръшна зад гърба му някак окончателно, като надгробна плоча. Спря да изчака Татяна в коридора и чу други стъпки някъде горе — в къщата живееше още някой.

По витото стълбище слизаше момиче. Магнус винаги бе смятал смъртните за красиви и беше виждал мнозина, които всеки би описал като красиви.

Но тази красота беше изключителна и не приличаше на красотата на повечето смъртни.

Тя грееше като перла сред мръсната и порутена къща. Косата ѝ също бе с цвят на седеф — бледа слонова кост, осеяна със злато, а кожата ѝ беше искрящо розова и бяла като вътрешността на раковина. Имаше гъсти тъмни ресници, които засенчваха неземно сиви очи.

Магнус си пое дъх. Татяна го чу и се усмихна победоносно.

— Великолепна е, нали? Моята повереница. Грейс.

Грейс.

Истината го удари като юмрук. Разбира се, Джеймс Херондейл не беше молил за нещо така непостижимо като милостта, душата му не

копнееше за божествена благодат и разбиране. Отчаянието му се коренеше в нещо много по-земно, от плът и кръв.

Значи, това е тайната? Но защо никой не може да му помогне? Магнус опита да запази безстрастно изражение, когато момичето се приближи до него и му подаде ръка.

— Приятно ми е — рече то.

Магнус се втренчи в нея. Лицето ѝ беше порцеланово, а очите — изпълнени с обещания. Зашеметяваща комбинация от красота, невинност и греховна съблазн.

— Магнус Бейн — рече тя с глух, тих глас.

Той не можеше да откъсне очи от нея.

Всичко в това момиче беше създадено да привлича. Беше красива, да, но и нещо повече. Изглеждаше свенлива и все пак цялото ѝ внимание бе приковано в него, сякаш гледаше най-невероятното нещо. Няма мъж на света, който не би искал да се види отразен така в очите на красиво момиче. Деколтетото ѝ беше твърде дълбоко, но не изглеждаше скандално, защото сивите очи бяха изпълнени с невинност, която подсказваше, че още не познава желанието, макар от страстната извивка на устните и тъмното сияние в очите ѝ да ставаше ясно, че в правилните ръце ще се превърне в много талантлива ученичка...

Магнус отстъпи на крачка от нея като от отровна змия. Грейс не изглеждаше обидена, гневна или дори изненадана. Обърна се към Татяна с леко любопитство.

— Нещо не е наред ли, мамо?

Татяна изви устна.

— Този не е като другите — каза тя. — Е, много обича момичета, а и момчета, но доколкото разбрах, не си пада по ловци на сенки. Освен това не е смъртен. Живял е твърде дълго, така че не очаквай да реагира като останалите.

Магнус можеше да си представи как реагират останалите — като Джеймс Херондейл, който цял живот бе учен, че любовта е нежна и мила и че трябва да обичаш с цялото си сърце и да отдаваш душата си. Магнус можеше да си представи как реагират всички, щом я видят, защото всеки неин жест, всяко изражение и всяка черта крещяха — обичай я, обичай я, обичай я.

Магнус обаче не беше момче. Той се окопоти и се поклони.

— Очарован съм. Или какъвто там ефект държите да постигнете.

Грейс го изгледа с хладен интерес. Реакциите ѝ бяха притъпени, или по-скоро внимателно преценени. Тя като че ли бе създадена да привлича наред и да не изразява нищо, но за да забележиш това, трябваше да си проникателен като Магнус.

Момичето внезапно му напомни не за някой смъртен, а за Камила, която беше последната му и най-болезнена истинска любов.

Той с години си въобразяваше, че зад леда на Камила се крие огън и че там го очакват надежди, мечти и любов. Но се оказа, че всичко, което бе обичал в нея, е илюзия. Беше се държал като дете, което съзира в облаците форми и истории.

Извърна се от Грейс, която с красивата си бяло-синя рокля приличаше на видение от Рая в сивия ад на къщата, и погледна към Татяна. Тя беше присвила презрително очи.

— Елате, магьоснико. Трябва да обсъдим нещо.

Магнус ги последва по стълбището и после по дълъг, почти непрогледно тъмен коридор. Чу стъкла да хрущят под краката му и в сумрака зърна как нещо се шумгува пред него. Надяваше се да е безобиден плъх, но движенията му говореха за създаване с по-гротескна форма.

— Не докосвайте врати или чекмеджета в къщата, Бейн — долетя гласът на Татяна. — Баща ми е оставил много пазители на имуществото ни.

Тя отвори една врата и Магнус видя преобърнато писалище и тежки завеси, провесени от прозорците като трупове на бесилки. Дървеният под беше оплискан с кръв — непочистени следи от отдавнашна схватка.

По стените висяха накриво много картини с рамки и счупени стъкла. Повечето изобразяваха морски приключения — Магнус беше изоставил морето след един злополучен опит да поживее като пират — но бяха забулени в сиво и корабите сякаш потъваха в морета от прах.

Само един портрет беше чист и непокътнат. Беше нарисуван с маслени бои и нямаше стъкло, но по него не се виждаше и една пращинка. Той бе единственото чисто нещо в цялата къща, освен Грейс.

На портрета се виждаше младеж на около седемнайсет. Той седеше в кресло, облегал главата си назад, сякаш нямаше сили да я

държи изправена. Беше ужасяващо слаб и смъртноблед. Имаше дълбоки зелени очи, като горско езерце, заслонено под короните на дърветата и недостъпно за слънцето и вятъра. Копринената му тъмна коса се спускаше тънка и права по челото му, а дългите пръсти стискаха единия подлакътник в отчаяна хватка, която разказваше история за болка и страдание.

Магнус беше виждал такива портрети — последните изображения на обречените. Дори след толкова години личеше какви усилия е положило момчето, за да позира за картината, която щеше да утешава близките му.

Бледото лице имаше хладното изражение на човек, стигнал прекалено далече по самотната пътека към смъртта, за да се върне обратно. Магнус си спомни за Джеймс Херондейл, който изгаряше от толкова много светлина, толкова много любов, толкова много от всичко — а момчето на портрета притежаваше красотата на умиращ поет, крехката красота на свещ в мига преди да изгасне.

На изпокъсаните тапети — някога зелени, а сега сиво-зеленикави като покрито с мръсотия море, бяха изписани думи. В тъмнокафяво, като петната по роклята на Татяна. Магнус знаеше какъв е този цвят: на пролята преди години и отдавна засъхнала кръв.

Тапетите висяха на дрипи по стените и Магнус различи само няколко думи по здравите парчета: ЖАЛОСТ СЪЖАЛЕНИЕ, АД.

Последното изречение все още се четеше: НЕКА БОГ СЕ СМИЛИ НАД ДУШИТЕ НИ. А отдолу друга ръка не беше изписала с кръв, а бе издълбала в тапета и стената следните думи: БОГ НЯМА МИЛОСТ И АЗ НЯМА ДА ИМАМ.

Татяна седна в едно от креслата с износена и лекъосана тапицерия, а Грейс коленичи до нея на мръсния под. Направи го изтънчено и деликатно и полите ѝ се издуха около тялото ѝ като венчелистчета на цвете. Магнус предположи, че ѝ е навик да сяда в мръсотията и след това да се изправя все така ослепително чиста.

— Да минем към работата, мадам — рече той и добави мислено: „За да си тръгна възможно най-скоро от тази къща“. — Кажете ми защо се нуждаете от моите невероятни и несравними умения и какво искате да направя.

— Сигурно вече сте разбрали, че моята Грейс няма нужда от заклинания, които да подсилят чара ѝ.

Магнус погледна към девойката, която се взираше в скръстените в скута си ръце. Може би тя вече използваше заклинания или просто си беше красива. Магия или природа, за него нямаше разлика.

— Убеден съм, че вече е истинска омайница.

Грейс мълчеше, но го изгледа изпод спуснатите си мигли с пленителна престорена скромност.

— Искам друго от вас, магьоснико. Искам — произнесе Татяна бавно и отчетливо — да убиете петима ловци на сенки. Ще ти кажа как ще го направиш и ще ти платя пребогато.

Магнус се смая дотам, та наистина да си помисли, че не е чул добре.

— Ловци на сенки? Да ги убия?

— Толкова странно ли ви се струва? Аз не храня добри чувства към тях.

— Но, скъпа мадам, вие сте ловец на сенки.

Татяна Блекторн събра ръце в скута си.

— Нищо подобно не съм.

Магнус се втренчи в нея.

— О... Моля за извинение. Много нелюбезно ли ще е от моя страна, ако попитам за каква се мислите? Може би за лампион?

— Не намирам остроумието ви за забавно.

— Отново се извинявам — отвърна той сухо. — Но да не би да се мислите за пиано?

— Мерете си приказките, магьоснико, и не говорете за неща, за които не знаете нищо. — Татяна стисна по-здраво ръце, които се свиха като хищни лапи върху полите на някога ярката рокля. Болката в гласа ѝ накара Магнус да замълчи, но тя продължи: — Ловецът на сенки е воин. Ловецът на сенки се ражда и се обучава, за да стане Божия десница, която освобождава земята от злото. Така твърдят нашите легенди. На това ме е учил и баща ми, но той ме научи и на други неща. Заповяда да не бъда обучавана като ловец на сенки. Не ми било там мястото, трябвало да съм покорната дъщеря на воин, а след време опора на доблестен боец и майка на бойци, които ще прославят следващото поколение ловци на сенки.

Татяна махна с ръка към думите на стената и петната по пода.

— Прославиха го — засмя се тя горчиво. — Баща ми и цялото ми семейство изпаднаха в немилост, а съпругът ми беше разкъсан пред

очите ми — разкъсан. Имах дете, красивото ми момче Джеси, но той не можеше да бъде обучаван за воин. Беше твърде слаб и болнав. Молих ги да не му слагат руните, защото бях сигурна, че това ще го убие. Но ловците на сенки ме издърпаха и го стискаха, докато жигосваха плътта му със знаците. Той не спря да крещи. Всички очаквахме да умре, но Джеси оцеля. Издържа заради мен, заради майка си, ала жестокостта им го обрече. С всяка година отслабваше все повече, докато не стана твърде късно. Беше на шестнайсет, когато ми казаха, че няма да се оправя.

Ръцете ѝ не спираха да се движат и след жеста към стената започнаха да дърпат дрипавата, изцапана със стара кръв рокля. Татяна докосна предмишниците си, сякаш още я боляха от хватката на ловците на сенки, и започна да си играе с големия медальон на шията си. Отваряше го и го затваряше, почернелият метал просветваше между пръстите ѝ и на Магнус му се стори, че зърна зловец портрет. Отново на сина ѝ?

Той се вгледа в бледото младо лице на картината на стената и пресметна на колко години е било детето на Рупърт Блекторн при смъртта му преди двайсет и пет години. Ако Джеси Блекторн бе умрял на шестнайсет, значи, оттогава бяха изминали девет години, но вероятно майчината скръб траеше вечно.

— Съзнавам, че сте изстрадали много, госпожо Блекторн — каза Магнус възможно най-внимателно. — Но защо, вместо да кроите заговори за безсмисленото убийство на ловци на сенки, не обмислите вероятността, че мнозина от тях може би искат да ви помогнат и да облекчат болката ви.

— Нима? За кого говорите? Уилям Херондейл — произнесе тя с изгаряща омраза — ми се подиграва, защото не съм правела друго, освен да жая за мъртвите, но кажеше ми какво бих могла да правя? На какво друго са ме научили? — Очите ѝ бяха огромни и отровназелени, а болката в тях бе достатъчна да удави целия свят и да погълне душата ѝ. — Ще ми кажете ли, магьоснико? Уилям Херондейл ще ми каже ли? Изобщо някой ще ми каже ли какво би трябвало да правя, когато вече съм свършила всичко, което са очаквали от мен? Съпругът ми умря, баща ми умря, изгубих братята си, откраднаха дома ми, а нефилимите не успяха да спасят сина ми. Винаги съм била каквато са искали да бъда, а в отплата животът ми се превърна в пепелище. И не ми

говорете за облекчение на болката, защото само тя ми е останала. Не ми казвайте, че съм ловец на сенки, защото не съм една от тях. Отказвам да бъда.

— Разбирам, мадам. Изразихте своята позиция пределно ясно — рече Магнус. — Не знам само защо си мислите, че ще ви помогна да получите желаното.

Магнус беше всякакъв, но не и глупак. Смъртта на неколцина ловци на сенки не беше истинската цел. Ако това бе единственото, което Татяна желаше, нямаше да има нужда от него.

На нея ѝ трябваше магьосник, който да използва тази смърт и да превърне живота на ловците на сенки в магия за заклинания. А това щяха да са особено мрачни заклинания и самият факт, че Татяна знаеше за тях, му подсказа, че не за първи път прибягва към черна магия.

Магнус нямаше представа какво иска да постигне с тази магия Татяна Блекторн, чиято мъка гризеше гърдите ѝ като вълк. Не искаше да знае за какво я е използвала в миналото и със сигурност не желаше тя да се сдобива със сила, която би довела до бедствие в бъдещето.

Татяна се намръщи с леко объркване и пак заприлича на разглезената, галена дъщеря на Бенедикт Лайтууд.

— За пари, естествено.

— Нима си въобразявате, че ще убия петима души и ще ви предоставя огромна сила само заради пари? — попита Магнус.

Татяна махна с ръка.

— Не се опитвайте да вдигнете цената, като изтъквате уменията си и се преструвате на морален и чувствителен, демонско изчадие. Кажете сума и ще я получите. За мен нощните часове са безценни и не искам да губя повече време с такъв като вас.

Именно небрежният ѝ тон беше най-ужасяващ. Татяна може и да беше луда, но не и буйстваща лунатичка. Просто боравеше с фактите във вида, в който бяха известни на ловците на сенки: долноземците бяха дотолкова покварени, че тя дори не можеше да си представи, че имат сърце.

Разбира се, повечето ловци на сенки смятаха Магнус за по-долен от мунданите и по-нисш от децата на Ангела така, както маймуните бяха по-нисши от хората. Той можеше да е от полза, но бе създание,

което заслужава презрение, бива използвано и захвърляно, и дори допирът му се смяташе за нечист.

Даже и за Уил Херондейл той беше просто полезен. Уил не бе дошъл при него, за да намери приятел, а в търсене на удобен източник на магия. Дори най-добрите сред ловците на сенки не бяха различни от останалите.

— Нека повтора нещо, което веднъж казах на Екатерина Велика в съвсем различен контекст — обяви Магнус. — Скъпа милейди, не можете да си ме позволите и ако обичате, оставете коня на мира. Лека нощ.

Той се поклони и побърза да излезе от стаята. Преди вратата да се затръшне, чу как Татяна изсъска:

— След него!

Не се изненада, когато чу леки стъпки по стълбите зад гърба си. Обърна се, щом стигна до вратата, и се сблъска с очите на Грейс.

Тя пристъпваше тихо като дете, но изобщо не приличаше на такова. На фона на порцелановото ѝ лице очите ѝ приличаха на сиви бездни, дълбоки мамещи езера, в чиито недра се криеха сирени. Тя срещна погледа му с невероятно спокойствие и отново му напомни за Камила.

Беше изумително, че девойка на шестнайсет може да съперничи по самообладание на живял векове вампир. Времето не бе достатъчно, че да стане толкова безчувствена.

„Все трябва да има нещо зад всичкия този лед“, помисли си Магнус.

— Доколкото разбирам, няма да се върнете горе — рече Грейс. — Не искате да участвате в плана на мама.

Това не беше въпрос и тя не изглеждаше шокирана или изненадана. Сякаш за нея не беше толкова немислимо Магнус да има някакви скрупули. Може би все пак съвестта ѝ се обаждаше, ала Грейс бе затворена в тази мрачна къща с една луда жена и от зори до мрак бе заливана само с горчилка. Нищо чудно, че не приличаше на другите момичета.

Магнус внезапно съжали, че се бе отдръпнал от нея. Та тя беше още дете, а той добре знаеше какво е да си осъждан и отбягван. Посегна към ръката ѝ.

— Имаш ли къде другаде да идеш?

— Другаде ли? — попита тя. — Живеем предимно в Идрис.

— Питам дали ще ти позволи да си тръгнеш? Имаш ли нужда от помощ?

Грейс се раздвижи с такава скорост, че се превърна в обвита в муселин мълния и измъкна от полите си дълъг меч. Насочи блещукация му край към гърдите на Магнус, точно над сърцето.

Ето това е ловец на сенки, помисли си той. Татяна се беше поучила от грешките на баща си и бе обучила момичето.

— Не съм затворничка тук.

— Нима? Тогава каква си?

Ужасните страховити очи се присвиха. Те светеха като стомана и Магнус знаеше, че са не по-малко смъртоносни.

— Аз съм острието на майка ми.

Ловците на сенки често умираха млади и други отглеждаха децата им. Това не беше нещо необичайно. Съвсем естествено бе дете, отгледано в дом на ловец на сенки, да мисли и говори за настойника си като за родител. Магнус разбираше това и все пак му хрумна, че едно дете може да е толкова благодарно за грижите, че да се оплаща с яростна преданост, и вероятно момичето, отгледано от Татяна Блекторн, не искаше да бъде спасявано. Може би най-съкровено му желание беше да осъществи мрачните планове на майка си.

— Заплашваш ли ме? — тихо попита той.

— Ако няма да ни помогнеш, напусни тази къща. Зората приближава.

— Аз не съм вампир. Няма да изчезна заради светлината.

— Ще изчезнеш, ако те убия преди изгрева — каза Грейс. — Кой ще тъгува за някакъв си магьосник?

Тя се усмихна и отново му напомни за Камила и за омайната комбинация от красота и жестокост. Той самият беше станал нейна жертва. С нарастващ ужас си представи какъв ефект е оказала върху Джеймс Херондейл, нежното момче, възпитано да вярва, че и любовта е нежна. Джеймс беше дал сърцето си на това момиче, а от Едмънд и Уил Магнус много добре знаеше какво означава един Херондейл да даде някому сърцето си. Това не беше дар, който можеше да бъде върнат обратно.

Теса, Уил и Джем бяха отгледали Джеймс с любов, обграждаха го с грижата и добротата, които произтичаха от нея. Но не му бяха

осигурили броня срещу злото. Бяха увидели сърцето му в коприна и кадифе, а той го беше отдал на Грейс Блекторн, за да го пленени в клетка от бодлива тел и счупени стъкла, да го изгори до пепел и после да разпръсне останките — още един пласт прах в тази обител на красив ужас.

Магнус размаха ръка зад гърба си, отстъпи от острието на Грейс и мина през магически отворената врата.

— Няма да казваш на никого какво поиска мама от теб тази нощ — каза Грейс. — Иначе ще те убия.

— Вярвам ти — въздъхна Магнус. Тя беше ужасяваща и великолепа като блясък по острието на бръснач. — Между другото, предполагам, че ако знаеше, че ще идвам тук, Джеймс Херондейл щеше да изпрати почитанията си.

Грейс свали меча, нищо повече. Върхът му опря леко в земята. Ръката ѝ не трепна, а миглите закриха очите.

— И защо да ме интересува Джеймс Херондейл?

— Просто предположих. Все пак острието не избира накъде да го насочат.

Грейс вдигна поглед. Очите ѝ бяха все така дълбоки и напълно спокойни езера.

— За острието няма значение — рече тя.

Магнус се обърна и тръгна през оплетените черни рози и храсталаци към ръждивите порти. Погледна само веднъж към имението, развалината на някога величествената и изящна къща, видя високо горе завеса да потрепва на прозорец и зърна лице. Зачуди се кой ли го гледа.

Можеше да предупреди долноземците да избягват Татяна и нейните кроежи. Каквато и цена да предлагаше тя, никой долноземец не би пренебрегнал предупреждение относно един от нефилимите. Татяна нямаше да получи черна магия.

Магнус можеше да направи поне това, но не знаеше как да помогне на Джеймс Херондейл. Предположи, че Грейс и Татяна са го омагьосали. Бяха напълно способни на подобно нещо, но с каква цел? Каква роля имаше Джеймс Херондейл в техните коварни планове? Повероятно беше момчето просто да се е поддало на чара на Грейс. Любовта си е любов; никаква магия не може да излекува разбитото сърце и да унищожи способността му да обича вечно.

Магнус реши да не казва на Уил и Теса какво е научил — че голямата тайна на Джеймс са чувствата му към Грейс. Той беше обещал на момчето, че никога няма да го предаде; беше се заклел. Навремето не бе злоупотребил с доверието на Уил, нямаше да измени и на Джеймс. Каква полза за Уил и Теса да научат името на мъката на сина си, щом нямаха лекарство за нея?

Пак си спомни за Камила и болката, която изпита, когато откри истинската ѝ същност, как се бореше като пълзящ на колене човек да не узнае истината, но накрая бе принуден да я приеме с цялата ѝ угнетителна тежест.

Магнус не се отнасяше към подобно страдание лековато, но дори смъртните не умираха от разбито сърце. Колкото и жестока да беше Грейс, Джеймс щеше да се излекува. Въпреки че беше Херондейл.

Отвори портата с ръце, тръните одраскаха кожата му и той пак си спомни за срещата с Грейс и чувството, че е изправен пред хищник. Тя беше много по-различна от Теса, която винаги успокояваше и уравнивяваше Уил и изпълваше очите му с добрина, а устните му с нежност.

Каква ирония, помисли си Магнус, ужасна и жестока ирония — един Херондейл бе спасен от любовта, а друг — прокълнат от нея.

Опита да се отърси от спомена за Теса и Уил и от ехото на заклеяващите думи на Татяна. Беше обещал на Теса да се върне, но сега осъзна, че желае единствено да избяга от тук. Не искаше да се тревожи какво ще си помислят за него ловците на сенки. Не искаше да мисли какво ще стане с тях и с децата им.

Тази нощ беше предложил помощ на трима ловци на сенки. Единият отвърна, че не може да му се помогне, друг поиска от него да извърши убийства, а третият насочи меч към гърдите му.

Внезапно отношенията на взаимна търпимост с Уайтлоу в Ню Йорк му се сториха привлекателни. Той беше част от долноземието на Ню Йорк и не можеше да бъде иначе. С радост щеше да напусне Лондон. Откри у себе си носталгия по Ню Йорк, с неговите ярки светлини и по-малко разбити сърца.

— Накъде? — попита кочияшът.

Магнус си представи как стои на палубата на кораба от Саутхемптън за Ню Йорк и морският въздух го прочиства от лондонските мъгли.

— Мисля да си ида у дома.

---

[1] На 8 април 1904 г. този площад в Манхатън е преименуван на Таймс Скуеър, след като вестник „Ню Йорк Таймс“ премества централния си офис там. — Б.р. ↑

[2] Peg (англ.) означава и „дървен крак“. — Б.пр. ↑

[3] Grace (англ. ез.) — „изящество, милост, благодат“. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.